

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **L. G.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Kubalou
sídlem Frýdek-Místek, J. V. Sládka 35

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2018, č.j. OAM-99/ZA-ZA11-ZA16-2016, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 6 800 Kč k rukám advokátka Mgr. Jiřího Kubaly do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 12.2.2018, č.j. OAM-99/ZA-ZA11-ZA16-2016 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu příslušnosti k náboženské menšině, konkrétně církvi Ospravedlnění na základě víry (Yin xin chen yi). Žalovaný na základě výpovědi žalobkyně a informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi jejího původu učinil závěr, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuvedla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, a proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochranu neudělil. Jelikož žalovaný nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se v jejím případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil žalobkyni ani azyl z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu, a jelikož také nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, neudělil ji doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které vytýkala žalovanému porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho ustanoveních § 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3, 4. Zároveň vytýkala žalovanému porušení ust. § 12 s tím, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a § 14a téhož zákona, neboť jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle žalobkyně porušil žalovaný také článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, článek 3 Úmluvy proti mučení a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobkyně odkázala na skutečnosti, které uvedla žalovanému při pohovorech konaných ve dnech 10.2., 25.2. a 20.10.2016. Dle jejího názoru byly jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování pro své náboženské vyznání. Z materiálů o zemi jejího původu jednoznačně vyplývá, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně v mnohých případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody; jsou též mučeni a v některých případech mizí beze stopy. Odmítá proto závěry žalovaného, že její obavy nejsou důvodné. Žalobkyně neměla možnost využít vnitřního přesídlení, neboť k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny a z těchto dokumentů také vyplývá, že vnitřní přesídlení obecně není snadné. Není pochyby o tom, že náleží k náboženské skupině, která je v Číně systematicky

pronásledována a jejíž členové jsou podrobováni ponižujícímu zacházení, mučení a svévolnému trestání. Pokud jí mezinárodní ochrana udělena nebyla, je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Neposkytnutí azylu je ze strany žalovaného nezákonné i vzhledem k jím vydaným kladným rozhodnutím časově i skutkově obdobným jako je její případ. Žalobkyně nesouhlasí i s neposkytnutím doplňkové ochrany, neboť v případě jejího návratu do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, konkrétně mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nepochopitelné a neakceptovatelné kopírování části odůvodnění, v důsledku čehož je nesrozumitelné, neboť z něj ani nevyplyvá, na základě kterých konkrétních důkazů žalovaný dospěl k jednotlivým skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného obsahuje rozporné tvrzení a zcela neurčitý odkaz na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení v tom, že nezajistil překlad navrhovaných důkazních materiálů, které žalobkyně dodala. V celém svém rozhodnutí tvrdí, že je seznámen se situací v Číně a že nepopírá problematičnost postoje čínské vlády k náboženským skupinám, na druhé straně je však zarážející jeho tvrzení, že žalobkyni v Číně jakékoliv nebezpečí nehrozí. Bez jakýchkoliv důvodů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním uvádí žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, že žalobkyně je ekonomickým migrantem a dále uvádí nepodložená tvrzení o organizované skupině, organizované cestě do Zastávky u Brna apod. Závěrem žaloby namítala žalobkyně nezákonný způsob seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a zcela nepřiléhavé použití citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2018, č.j. OAM-99/ZA-ZA11-ZA16-2016 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 4.2.2016. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 10.2.2016 uvedla, že jejím náboženským přesvědčením je křesťanství – církev Yin xin chen yi a že politické přesvědčení nemá žádné. Do České republiky přicestovala dne 1.2.2016 letecky z Pekingu do Prahy na cestovní pas a české vízum. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že jí v Číně hrozí zatčení, protože věří v Boha. Dne 25.2.2016 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil stejný důvod této žádosti, tj. příslušnost k církvi, přičemž žalobkyně uvedla, že Čínu opustila poprvé. Českou republiku si vybrala proto, že získala turistické vízum do této země. Původně do České republiky chtěla cestovat za turistikou, avšak když získala vízum, nastal problém v tom, že čínská policie zatkla několik členů její církve. Její osobní doklady zůstaly o jedné rodiny, kde je policie našla. Když byla poprvé zatčena, bylo jí vyhrožováno, že pokud bude mít něco společného s jejich církví, zatočí s ní. V době podání žádosti o české vízum měla v úmyslu se vrátit,

avšak dne 15.1.2016 bylo policií uvězněno sedm souvěrců a tehdy již věděla, že se zpět do Číny vrátit nechce. O jejím záměru opustit Čínu věděli souvěrci, se kterými společně přicestovala a také její matka. Do České republiky tedy přicestovala za účelem požádat o mezinárodní ochranu, kdy o této možnosti se v letadle dozvěděla od Čecha, který uměl čínský a řekl jí, že je to v České republice možné. Naposledy ve vlasti pracovala dva měsíce jako pokladní v hotelu a její pracovní poměr skončil dne 25.1.2015, což bylo krátce předtím než byla poprvé uvězněna v důsledku toho, že se zhoršily podmínky v jejich církvi. S matkou utekly a schovávaly se v bytě spolčnice souvěrce církve. Přiznala, že doložené potvrzení o zaměstnání připojené k žádosti o vízum není pravdivé. V rámci doplňujícího pohovoru konaného dne 20.10.2016 žalobkyně uvedla, že se hlásí k církvi Yin xin chen yi (Ospravedlnění na základě víry). Členkou této církve se stala v březnu 2013. Nejprve kázala její matka a poté vstoupila do shromáždění, začala chodit na setkání a v červnu 2013 se nechala pokřtít. Svoji příslušnost k této církvi nemůže ničím doložit, avšak mohou to dosvědčit souvěrci z církve. Z jejich příbuzných je členem stejné církve matka. V červnu 2015 v této církvi věděli, že je žalobkyně oddanou věřící a chtěli ji vychovávat a vzdělávat, aby se mohla stát vedoucí malé skupinky a aby se setkávala s novými věřícími. V této funkci byla zodpovědná, a přestože byla zatčena čínskou policií a byla v nebezpečí, nevzdala se. Celkově zná již 15 členů církve a jejím nadřízeným byl kazatel. Žalobkyně během pohovoru dále uvedla, že v Číně jsou pronásledováni všichni věřící, jedná se o pronásledování na psychické i fyzické úrovni. Na dotaz, zda její církev je v Číně povolena, odpověděla, že nepovolují křesťanství. V Ústavě garantovaná náboženská svoboda je prakticky neuznávána. K namítané hrozbě zatčení z důvodu víry uvedla, že čínská policie jí kvůli této víře už zatkla a vyhrožovala jí a za těchto podmínek utekla ze země. Byla jí způsobena újma, a proto se rozhodla požádat o mezinárodní ochranu z náboženských důvodů. Na dotaz, zda měla nějaké konkrétní problémy se státními orgány ve své vlasti kvůli své víře, žalobkyně odpověděla, že koncem roku 2013 přinutili jejího staršího bratra, aby podepsal, že nevěří a nebude věřit v Boha a zakázali věřit celé její rodině. Bratrovi řekli, že pokud u nich doma bude někdo věřící, nebude mít práci a kvůli tomuto nařízení už v jejich rodině nebyl klid. Poté se stalo, že její matka šla na shromáždění a otec se s ní kvůli tomu hádal a zbil ji. Když její matka nebyla doma, otec jí vyhrožoval, že zatelefonuje na policii. V červenci 2014 byl zatčen jejich kazatel, na kterého čekali přímo v místě, kde žil. Žalobkyně se s matkou bály, že je budou také hledat a přestěhovaly se. V lednu 2015 se žalobkyně účastnila shromáždění, kde byly čtyři sestry, přičemž policisté zabouchali na dveře a pak je rozkopli, neprokázali se žádným průkazem a začali prohledávat byt. Našli bibli hostitelské rodiny a vzali jejich peníze. Jeden z policistů přišel k ní, smál se jí a chtěl na ni sahat, což nechtěla a uhodil jí elektrickým obuškem. Poté je všechny zatkli a odvezli na policejní stanici. Žalobkyni vzali do nějaké místnosti, ptali se na jméno, a když se chystala odpovědět, tak jí policista uhodil a dále se ptali, kdo je jejich kazatel a kde jsou jejich sborové peníze, poté jí dále bili. Chtěli jí tímto způsobem zlomit, aby jim sdělila příslušné informace. Potom jí řekli, aby si to dobře rozmyslela; byl už večer, převezli jí nějaké budovy, zavřeli ji do prázdné místnosti, kde bylo velmi málo světla. Tam jí svlékli teplý kabát a kalhoty, které měla na sobě, a byla jí čím dál větší zima. Po půlnoci přišla policistka s hrnkem studené vody, vylila jí tu vodu na hlavu a posmívala se jí. Druhý den byla na tom špatně, točila se jí hlava a oni se smáli a řekli jí, že jí dají sníst nějaké léky. Žalobkyně mlhavě viděla, jak dávají do vody nějaký bílý prášek a vzpomněla si na jednu sestru, které po zatčení dali nějaké léky, po kterých přišla o rozum. Chtěli jí to nalít do krku a násilím jí otevírali pusy. Dostali toho do ní jenom trochu a poté jí začalo

velmi bolet břicho, svíjela se v bolestech na zemi, oni se jí vysmívali a poté odešli. Žalobkyně ztratila vědomí, a když se znovu probudila, byla doma a viděla svou babičku. Ta jí řekla, že jí otec dostal odsud za 50 000 CNY. Po této skutečnosti propadla opravdu beznaději, a když si vyřizovala české vízum, měla své doklady potřebné k vyřízení víza u jedné sestry doma. Do tohoto domu přišla policie a kromě dalších věcí sebrala i její doklady. Tehdy bylo zatčeno sedm spoluvěřících a protože policie měla její osobní informace, dozvěděli se o tom, že je věřící. Žalobkyně dodala, že když byla zatčena, hrozili jí, že pokud bude dále věřit a zatknou jí znovu, pošlou jí do vězení. Spoluvěřící byli zatčeni dne 15.1.2016 a žalobkyně samotná byla zatčena jednou. K důvodu svého zatčení v roce 2015 uvedla, že jí řekli, že dlouho sledovali jednu ze sester a domnívá se, že to bylo kvůli víře. Její zadržení bylo nelegální a nemá o něm žádný dokument. Rovněž nemá žádný doklad, že za ní otec zaplatil. Po jejím zadržení jí policisté hledali u nich doma, což bylo podle nařízení, které vydala čínská vláda. Vyhrožovali jí a ptali se jí, jestli už přestala věřit a dali jí knihu, aby si přečetla, jak je komunistická strana dobrá a aby se podívala, co přesně znamená být v sektě. Od jejího zadržení se její matka nevrátila domů, má problémy a schovává se. Na dotaz, zda se nějakým způsobem proti postupu policie bránila, uvedla, že by to nepomohlo, neboť slyšela, že komunistická strana je zákonem. V zemi původu nebyla trestně stíhána ani neměla soudní řízení. Jiné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami neměla. V době, kdy si začala vyřizovat pas, ještě oficiálně nic do činění s čínskou vládou neměla a do té doby zatčena nebyla. Vízum si vyřídila až po zatčení. V případě návratu do vlasti se obává, že bude zatčena a uvězněna. Závěrem pohovoru žalobkyně opakovala, že původním důvodem k opuštění Číny byla turistika a posledním impulzem, který jí Čínu přiměl opustit, bylo to, když jí vzali materiály a vzpomněla si na výhrůžky uvězněním, pokud bude dále věřící. Součástí správního spisu jsou i žalobkyní doložené články v průběhu správního řízení nazvané „Křesťané v Číně mohou čelit tvrdším zákrokům“ a „Čínský režim odstranil z kostelů přes tisíc křížů, bojí se cizích vlivů“. Prostřednictvím svého právního zástupce byly žalovanému žalobkyní doloženy další materiály v anglickém a čínském jazyce k prokázání toho, že jsou křesťané na území Čínské lidové republiky perzekuováni a že tato perzekuce je systematická a rozsáhlá, živena vládou a ohrožující svobodu, důstojnost, zdraví a mnohdy i životy křesťanů na tomto území. Právní zástupce žalobkyně dále k tomu uvedl, že tyto materiály prokazují, že Čína není v případě žalobkyně bezpečnou zemí původu. Dále jsou součástí správního spisu žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu žalobkyně a to:

- informace Human Rights Watch ze dne 12.1.2017 ohledně dodržování lidských práv v Číně,
- zpráva Freedom House ze dne 27.1.2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016-Čína“,
- výroční zpráva Amnesty International ze dne 24.2.2016,
- zpráva Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR z března 2016 pojednávající o pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou,
- zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států Amerických ze dne 10.10.2016 o svobodě vyznání za rok 2015,
- zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 – kapitola VI; Prioritní země – Čína a
- zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína: křesťané“.

6. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
8. Podle čl. 9 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. Kvalifikační směrnice) za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je
- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému písm. a).
9. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku Kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odst. 1 může být mimo jiné považováno použití psychického nebo fyzického násilí včetně sexuálního násilí.
10. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a

že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

11. Podle odst. 2 téhož ustanovení, se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování a zatčení z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve Ospravedlnění na základě víry. Jak vyplynulo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a nezpochybnil ani její tvrzení o životě v zemi jejího původu a její konkrétní potíže. Na straně 16 v druhém odstavci svého rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl: „Správní orgán dospěl následně k závěru, že nelze vyloučit, že výše jmenovaná je příslušnicí církve Yin xin cheng yi, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v základních obrysech odpovídající informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít, její výpovědi v tomto směru byly konzistentní, vnitřně ani ve vzájemném vztahu nerozporné, bez ohledu na skutečnost, že se správnímu orgánu nepodařilo získat konkrétní a objektivně ověřitelné informace o tomto konkrétním náboženském hnutí, považuje správní orgán vyjádření žadatelky v tomto bodě za dostatečné“. Následně žalovaný na téže straně pokračuje tím, že s ohledem na příslušnost žalobkyně k církvi Ospravedlnění díky víře se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Cituje informaci Human Rights Watch ze dne 12.1.2017, podle které vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznávaných náboženství a pouze v oficiálně uznávaných náboženských prostorách a zároveň klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Podle zprávy Freedom House nazvané „Svoboda ve světě 2017 – Čína“ ze dne 27.1.2016 je svoboda vyznání ze strany formálně ateistické komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, některé skupiny jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se postupně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromáždění. Podle zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24.2.2016 byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle této zprávy pokračovala vláda ve své kampani demolice kostelů a strhávání křesťanských křížů v provincii Che-Tiang. Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21.4.2016 docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, k omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Žalovaný dále cituje zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok

2015 ze dne 10.8.2016, ve které Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální.“ Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: křesťané z ledna 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu nemají možnost se registrovat jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněna nebo jsou jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z citovaných zpráv o zemi původu žalobkyně pak žalovaný učinil tento dílčí závěr: „Po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem, a jejich porovnáním s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázáno, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto dílčím závěrem žalovaného krajský soud zcela souhlasí.

12. Krajský soud ovšem nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice že „Pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že žalobkyně nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu a že nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Co se týče jejího zadržení (zatčení), došlo k němu rok před odjezdem žalobkyně z vlasti a navíc se jedná o jediný konkrétní incident, který žalobkyně ve své vlasti měla. Žalovaný připustil, že jednání policistů vůči žalobkyni překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se však o jediný konkrétní incident, kterému žalobkyně v zemi původu čelila a který svou opakovaností rozhodně nedosáhl úrovně porušení jejich základních lidských práv, jak vyžaduje zákon o azylu pro naplnění definice relevantního pronásledování. Krajský soud musí především připomenout, co žalobkyně uvedla při doplňujícím pohovoru konaném dne 20.10.2016 a sice, že v lednu 2015 byla účastna shromáždění, kdy do bytu hostitelské rodiny vnikli policisté, žalobkyně byla uhozena elektrickým obuškem, poté odvezena na policejní stanici a byla zbita při výslechu. Večer byla převezena do nějaké vesnické budovy, kde jí bylo vyhrožováno, že tam drží věřící. Zavedli ji do prázdné budovy, kde byla svlečena z kabátu a kalhot a po půlnoci byla polita na hlavu studenou vodou policistkou. Druhý den jí nutili sníst nějaké léky, snažili se jí je nalít násilím, což se jim povedlo jen částečně a poté ji začalo bolet břicho, svíjela se v bolestech na zemi, čemuž se jí směli a odešli. Následně ztratila vědomí a po probuzení zjistila, že je doma a babička jí řekla, že její otec zaplatil 50 000 RNB, aby jí

odtamtud dostal. S přihlédnutím k této části výpovědi žalobkyně, jejíž věrohodnost žalovaný nikterak nepochybnil, je pro krajský soud nepřezkoumatelný závěr žalovaného, že „Základní lidská práva žalobkyně nebyla závažným způsobem porušena“. Argument žalovaného, že žalobkyně nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována a že se jednalo „o jediný konkrétní incident“ nemůže obstát se zřetelem ke shora uvedené definici pronásledování v čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, z níž vyplývá mimo jiné to, že se jím rozumí jednání, které svou povahou je natolik dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv. Dle názoru krajského soudu se žalovaný s otázkou pronásledování v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal uvedením důvodů, proč popisované jednání policie vůči žalobkyni nepovažuje za svou povahou dostatečně natolik závažné, aby jej bylo možno kvalifikovat jako pronásledování. Nelze totiž také pominout, že podle citovaného článku kvalifikační směrnice se za pronásledování mimo jiné považuje použití fyzického nebo psychického násilí, kterého bylo v případě žalobkyně podle její výpovědi použito. Z týchž důvodů musí krajský soud hodnotit jako nesrozumitelný závěr žalovaného uvedený na straně dvacet napadeného rozhodnutí, a sice že „V případě žalobkyně opakovaně správní orgán konstatuje, že žádné porušení lidských práv z důvodu náboženské příslušnosti neshledal ani v minulosti a ani do budoucnosti“. Nutno dodat, že odkaz žalovaného na soudní judikaturu v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nepřiléhavý.

13. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně využít vnitřního přesídlení v rámci Číny. Tento názor odůvodnil žalovaný tím, že veškeré pátrání policie po žalobkyni se dle jejího tvrzení vztahovalo pouze na území provincie Shanxi. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně neuvádí to, že by v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území.
14. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) téhož zákona. Krajský soud proto hodnotí i v této části odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné ze stejných důvodů jak již bylo uvedeno shora.
15. Žalovaný mimo jiné v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zřejmě v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, jejich údajných souvěrců, které však dle jejího vyjádření nikdy dříve neznala a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců jak následně všichni připustili, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. opětovně nepravdivých dokumentů na Zastupitelském úřadu České republiky v Peking. Dále žalovaný v této souvislosti uvedl, že nemá pochybnost v tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejich údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaným ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních

osob do České republiky a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. K uvedenému musí krajský soud konstatovat, že z obsahu rozsáhlého spisu žalovaného nevyplýval jediný listinný důkaz na podporu těchto tvrzení.

16. Závěrem odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení v případě návratu, protože se do Číny nevrátila ve stanovené lhůtě za nepodložené a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žalobkyně nad rámec obecného tvrzení neuvedla a nepředložila během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jí tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro ni bylo dostatečným důvodem se domnívat, že jí může s významnou pravděpodobností postihnout. K tomu žalovaný dodal, že „Poukazuje v rámci řízení na neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vrací do Číny. Považuje vyjádření žalobkyně za čistě účelové, protože z jím shromážděných informací rozhodně nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do vlasti zadržena, jak tvrdí a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů“. K této části odůvodnění krajskému soudu nezbyvá než jen konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností, a dopustil se tak další vady řízení.
17. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby si opatřil doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení či udělení azylu žalobkyni podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 téhož zákona.
18. V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. zavázal soud žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobkyni spočívajících v jejím právním zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, celkem tedy 6 800 Kč (krajskému soudu nebylo doloženo, že právní zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 23. října 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce